

НЕНАД ШАПОЊА

**КАКО ОЖИВЉАВАЈУ СТВАРИ
КОЈЕ ПРИНЕСЕШ СЕБИ?**

ПРЕСТОНИЦА СЕТЕ:
О ВИДЉИВИМ И О НЕВИДЉИВИМ ЗИДОВИМА

Стигао сам у град
у коме бејаш
у другом животу.

Заправо,
све те друге животе,
у које сам улазио,
препознавах као своје.

Иако нешtedљив бејаш,
дах и дух среће делио нисам
са онима недостојним.

Лепоту сам гледао,
и док спава и док се буди,
разуђена усред невидљивога града.

Границе додира живог,
и оног који то није,
запратио сам каткад
усред провалије тренутка.

Носио сам ту кап знања
и као искушење,

и као одбрану,
од варварства древног,
док проверавах
како ли се враћају
мртви међу живе,

у погледу,
или у покрету?

КОНАЦ СУДБИНЕ:
СВАКОДНЕВНО СЕ С ПРОПАДЉИВОШЋУ БОРИМ

Искушење је траг
у коме живим.

У детаљима се откривам,
у заносима слутње
препознавања живота прошлих.

Упорно се огледам
у неупоредивом,
у оном недогледу
у коме се губи равнотежа
између мене и мене.

А тек када се жеља измакне,
све оно што треба дође.

О ПИТАЊИМА НА ОДГОВОРЕ:
КАДА ТИ СЕ ВИБРАЦИЈА СМАКНЕ СА ДУШЕ

Сваког дана,
мењаш маске непрепознатљивог.

Против привида,
бориш се пажњом.

Ти си моје прво лице,
оно које знам.

Дан у коме си ти,
продубљује се,
и постаје више од дана.

А вибрација,

када ти се смакне,
са оног другог,
са сагласја твога,

претвара се у питање оно,

може ли се
ишта више рећи?

КОТВА У ОВОМЕ СВЕТУ:
ВЛАДА ЛИ СЕ ОНИМ ШТО СЕ БРАНИ?

Сазнавао сам да одговора нема,
да питања су већ одговори,
и питао нисам више ништа.

Сазнавао,
да треба умети препознати
постојање дана данашњег,
тренутке у којима живиш дубоки живот,
снове у којима копираш боје душе друге,

да треба откривати и раздвајати
делове од тебе који разговарају са тобом,
од оних који за то знају,
оне вибрације душе,
које отварају простор за душу твоју,
од оних других и другачијих сасвим.

ВАЖНА ЛЕКЦИЈА КОЈУ ВАЉА НАУЧИТИ:
КАКО ПРИКУПЉАТИИ СЈАЈ ДУШЕ ДРУГЕ

Како дан продубити довољно
да постане више од дана?

Како сан заробити у себи
и препознавати се у расту његовом?

Како се једна за другу
душе откривају?

Како лепоту увећавати
док прикупљаш сјај душе друге?

Како довољно бити
у оном који јеси?

ДРУГА ВАЖНА ЛЕКЦИЈА:
КАКО УСПАВАНА ДУША КРЕЋЕ НА СВОЈ ПУТ

И чуо сам те,
и видео,
онако како се
и чује,
и види,
док си се гнезила
у мојој глави,
у срцу,
и у души.

У души,
углавном.

Ти беше у мени,
а ја изасланик
твога заувек,
још много пре
него што сазнах
да постојиш.

ОДАБРАО САМ ДА ТВОЈЕ ЗАУВЕК
БУДЕ ОВОМ СВЕТУ НАЈБЛИЖИ СЛОЈ ДУШЕ МОЈЕ

Разлог је сасвим једноставан,
јер,

када слике изађу из својих рамова,
када свет другачије замирише,
а душе засветлуцају усред маглине тела,
и ухвате нас у мрежу најтананијих вибрација,
видим те, сасвим јасно, најјасније,
у простору од неизрецивог до непорецивог,
у оном у коме нестаје
паучина искуства овога света.

А КАКО ОЖИВЉАВАЈУ СТВАРИ
КОЈЕ ПРИНЕСЕШ СЕБИ?

Док тражимо
најтананију вибрацију у души
препознајемо да чежња је
онај тренутак у којем нас има,
онај у коме се душа сећа
свих оних генерација тела
које помераше се и враћаше се
у свет који јесте.

Знамо ли све то,
и шта уопште знамо,
о себи, о другом,
и о бићу бившем?

Колико ли смо само присутни
у ономе што стварају бића наша,
у ономе што нас помера сасвим?